

L'OBRA DE L'EDUCACIÓ

Els drets de la família

En la jerarquia establerta per Déu en ordre a l'educació dels infants, correspon als pares el segon lloc.

D'ençà que Déu Nostre Senyor, comunicà a la naturalesa humana la facultat de multiplicar-se, tot genitor, com diu Sant Tomàs, «participa d'una manera particular de la raó de principi, que d'una faisó universal es troba en Déu... Per tant el pare, és el principi de la generació, de l'educació, de la disciplina i de tot allò, que es refereix al perfeccionament de la vida humana». (S. Teol. 2-2, q. CII. a. 21.)

Segons això, la família té el dret inalienable, ensems que l'obligació d'educar la prole amb preferència a qualsevulla altra societat d'ordre natural.

La raó d'aquest dret la dóna el mateix Sant Tomàs dient: «el fill és naturalment alguna cosa del pare... per això és de dret natural que el fill abans de l'us de la raó, estigui sota la sollicitud del pare. Seria per tant contra la natural justícia, si el fill fós sostret al cuidado dels pares, o s'en disposés d'alguna manera contra la voluntat dels mateixos». (Ibid. q. X. a. 12.)

I així com els éssers irracionals, no solament donen la vida a la prole, sinó que la crien i formen a la seva manera, fins que pot viure per si mateixa, així «la naturalesa humana no intenta solament la generació del ser, ans també el seu desenvolupament i progrés fins a l'estat perfecte de l'home, en tant que és home; ço és, fins a l'estat de virtut». (Suppl. S. Th. 3, q. 41, a. 1.)

Inútilment pretenen els comunistes i lliberals, sostreure els fills de l'educació i obediència paternes, objectant que l'home neix ciutadà i per tant és a l'Estat a qui pertany primerament educar-lo; car com diu el Sant Pare Pius XI «l'home abans d'ésser ciutadà ha d'existir, i l'existència no la té pas de l'Estat. Pel qual sàviament declarà Lleó XIII: «Els fills són alguna cosa dels pares i com alguna extensió de la persona paterna: i si volem parlar amb exactitud, no és per ells mateixos que entren a formar part de la societat civil, sinó a través de la comunitat domèstica, en la qual han estat engendrats».

Ni s'intenti defensar, que aquest dret del pare li provingui de la societat civil; car així com repugna que una causa rebí l'eficàcia per a exercir els seus actes d'allò que és el seu efecte; de manera semblant, essent la societat civil un resultat de la unió de moltes societats domèstiques, és contradictori afirmar que aquestes reben llurs drets i eficàcia de la societat civil.

És, doncs, als pares a qui pertany en primer lloc el deure i l'obligació sagrats d'educar aquella petita extensió de la seva personalitat.

I què més honrós i esperançador, que veure en la llar domèstica, damunt els genolls de la mareta i entre els braços del pare aquell fill estimat, rebent les primeres lliçons sobre el seu origen, els deures sacratíssims i enlairat destí?

Pares que llegiu aquestes ratlles! Mediu la sublimitat de la vostra vocació i la terrible responsabilitat que pesaria sobre la vostra consciència de no complir-la com Déu mana.